

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y .

Každá mimomanželská soulož jest podle § 505 tr. z. smilstvem a proto zneuctuje a je lhostejno, nazírá-li na to nějaká vrstva lidské společnosti jinak. — Zneuctěním ženy zmenšuje se její možnost se provdati. Zmenšuje-li se tím i možnost lépe se zaopatřiti či utrpí-li tím hmotnou škodu, jest otázkou, již možno zodpověděti, srovnají-li se hospodářské poměry, ve kterých zneuctěná je, s poměry, do kterých mohla sňatkem přijíti.

Procesní i odvolací soud vyhověly žalobní žádosti o náhradu škody, kterou žalobkyně utrpěla tím, že žalovaný ji pod slibem manželství svedl, slibu však nesplnil, ji tedy zneuctil a tím zmenšil její vyhlídky na sňatek a lepší zaopatření.

Nejvyšší soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil procesnímu soudu k dalšímu jednání a novému rozhodnutí.

Důvody: Žalovaný dovolává se z rozhodnutí odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení. Pokud je spatřuje v tom, že nebyl vzat zřetel na prostředí, v němž žalobkyně žije, jinak by prý musilo býti uznáno, že žalobkyně neutrpěla konkubinátem se žalovaným na dobrém jméně a cti, není dovolání opodstatněno. Nehledíc k tomu, že tvrzené nynější mravy a názory obyvatelstva v kraji žalobkynině nebyly ničím osvědčeny, tím méně zjištěny, nejsou pro posouzení, zda se žalovaný dopustil na žalobkyni přestupku podle § 506 tr. z. rozhodnými mravy a názory určité vrstvy obyvatelstva, nýbrž předpisy zákona. Podle zákona jest každá soulož mimo manželství smilstvem a zbavuje osobu ženského pohlaví její ženské cti. Nenapadnutým zjištěním nižších soudů, že žalovaný svedl žalobkyni k mimomanželským pohlavním stykům slibem, že se s ní ožení, jakmile pominou překážky bránící prozatím sňatku, že žalobkyně byla do té doby v pohlavním životě bez úhony, a že žalovaný oženil se s jinou ženou, byla vzhledem k tomu, že žalovaný se ani nepokusil ospravedlniti porušení manželského slibu, skutková podstata trestního jednání podle § 506 tr. z. prokázána.

Podle § 1328 obč. zák. jest žalovaný povinen nahraditi žalobkyni veškerou utrpěnou hmotnou škodu i ušlý zisk, není jí však povinen peněžitou náhradou za porušení ideálních statků, tedy ani za příkoří způsobené porušením ženské cti. Že k náhradě hmotné škody náleží také odškodnění za znemožnění lepšího zaopatření novým sňatkem, bylo nižšími soudy správně uznáno, neboť i tu jde o škodu hmotnou. Zjištění, že styky se žalovaným utrpěla možnost žalobkyně se znova provdat, jest zji-

štěním skutkovým, jež nepodléhá přezkumu dovolacího soudu a nebylo ani napadeno. Mylné jest však rozhodnutí nižších soudů potud, pokud předpokládají, že každé zmenšení možnosti nového sňatku má za následek také zmenšení možnosti lepšího zaopatření a tedy hmotnou škodu. Nový sňatek nemusí znamenati zlepšení hospodářského stavu svedené ženy, naopak může míti za následek i jeho zhoršení. Tak zvláště u vdovy, požívá-li vdovského zaopatření nebo jiných výhod, které ztratí provdáním. Otázku, zda vdova zmenšením možnosti nového sňatku trpí také hmotnou škodou, dlužno proto posuzovati samostatně pro každý jednotlivý případ. V souzeném případě nutno uvážiti, že žalobkyně jest vdovou již od roku 1914, že při seznámení se se žalovaným v roce 1925 byla již 41 let stará a matkou pěti již odrostlých dětí, že jako vdova po padlém vojínu snad měla a má nárok na doživotní vdovskou rentu, již by ztratila novým sňatkem, a že snad by jí hrozila i ztráta trafiky, již se nyní živí. Její prohlášení při líčení dne 17. února 1928, že nyní nemá úmyslu se provdat, potřebuje pro posouzení, zda nový sňatek byl by pro ni hospodářskou výhodou či újmou, bližšího vysvětlení, jelikož ani první soud nevzal tyto otázky dosud na přetřes a nečinil potřebných zjištění, bylo podle § 510 c. ř. s. uznati, jak se stalo.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. dubna 1930 Rv II 468/29.

Karel Jelínek.

Povinnost přihlašovati zaměstnance k pensijnímu pojištění ukládá zákon zásadně zaměstnavateli. V opomenutí včasné přihlášky nutno spatřovati zavinění, které zaměstnavatele zavazuje k náhradě škody, z tohoto opomenutí vzešlé. Zaměstnancům neukládá zákon přihlašovací povinnost.

Ve sporu F. P., vdovy po modeláři, který byl u žalované firmy zaměstnán od 20. března 1920 do 31. března 1926, uvedla žalující strana, že její manžel, Josef P., podléhal pensijnímu pojištění a že byl žalovanou firmou přihlášen pouze od 29. března 1922 do 30. září 1924 a pak znovu od 20. března 1925 do 30. března 1926. Josef P. byl přihlášen k pensijnímu pojištění pouze po dobu 56 příspěvkových měsíců a nedosáhl zákonné čekací lhůty 60 příspěvkových měsíců. Následkem onemocnění tuberkulosou stal se k práci nezpůsobilým, žádal o přiznání invalidního důchodu, avšak jeho žaloba byla zamítnuta, protože nedosáhl zákonné čekací lhůty a také rozhodčí soud pro pensijní po-